

Війна чи ні, але навчання у прифронтовому Харкові залишається популярним

Будівля педагогічного університету в Харкові повністю зруйнована. Зображення AP

Війна не заважає молодим українцям записуватися на новий навчальний рік. Наприклад, надзвичайною популярністю користується медичний факультет у прифронтовому місті Харкові. «Ми, лікарі, сильні люди».

[Міхіель Дріберген](#) 14 серпня 2022 р. 11:45

Лише в одній будівлі ви знайдете ознаку життя. Попри все, там мріють про майбутнє. «Хірургія здається мені дуже важкою, — каже майбутній студент медичного факультету Паліна Литвиненко (16). «Ви повинні справлятися зі стресовими ситуаціями, але в той же час ви повинні бути дуже терплячими». Це підтверджує Богдан Пономар (21), який уже закінчив чотири курси медичного факультету. «Якщо шрапнель потрапила між нервом і артерією, її потрібно виїняти дуже обережно», — каже він.

Харків – прифронтове місто. Щовечора мешканців обстрілюють з Росії ракетами. Знищено педагогічний університет і фармацевтичний факультет. З технікуму зникли вікна; також розбили вікна Національного університету на центральній площі Свободи. Комплекс медичного університету – сукупність класичних і сучасних будівель – виглядає неушкодженим. Ділянка безлюдна, за винятком кабінету, де реєструються нові студенти.

Паліна думає, що її приймуть. З історії у неї 198 (з максимальних 200) балів, з математики – 193, з української – 194. Ще чекає на результати біології, але в будь-якому випадку вона впоралася на «відмінно», — розповіла завідувача РАЦСом Вікторія Головачова. Хоча до завершення навчання залишилося лише десять днів, вісімсот студентів уже зареєструвалися на курс медицини. «Враховуючи ситуацію – Харків небезпечне місто – це непогана явка», — сказала Головачова.

Ліворуч абітурієнтка Паліна Литвиненко (16), Вікторія Головачова та студент медичного університету в Харкові Богдан Пономар (21).

Надто ризиковано

Навчання, як і більшість освіти в Україні, проходитиме онлайн. Збиратися фізично великими групами студентів надто ризиковано. Крім того, приблизно

половина нинішніх і майбутніх студентів знаходяться за межами Харкова. Вони втекли або живуть деінде, тому що їхній будинок зруйновано. «Коронавірус підготував нас до воєнної ситуації», — сказала Головачова; вона пояснює, що два роки тому університет уже розробив онлайн-програми, які моделюють людське тіло. «Як тільки трохи заспокоїться, ми відразу вийдемо з мережі». За її словами, Паліна спілкується лише через Інтернет. «Усі мої колишні однокласники за кордоном».

Її сім'я не втекла з Харкова: Паліна з сім'ї лікарів. Її батько, який навчався в цьому ж університеті, є відомим психіатром — «Мій приклад». Її мати, яка також отримала освіту в Харкові, — радіолог — «менш соціальна, але експерт у своїй справі». Останні місяці Паліна асистувала у приватній клініці батьків. Коли поблизу лікарні влучила бомба, вона відвезла присутніх пацієнтів у безпечне місце. «Я думаю, що зможу стати хорошим лікарем», — підсумувала вона після того досвіду. «Лікарі потрібні завжди. Багато хто втратив роботу, але мої батьки — ні».

"Занадто багато практики"

Для практичного навчання проблем немає. Навпаки, «забагато практики», як каже Вікторія Головачова. Студенти-медики вкрай потрібні в госпіталях для цивільних і військових. Студент-хірург Богдан Пономар, наприклад, допомагає в лікуванні поранених на війні. Як медбрат, або медсестра, він «руки лікаря». Він роздає інструменти під час операції і доглядає за ранами. Ці рани не набагато складніші, пояснює студент; хірургічне відділення переповнене роботою через війну. Оскільки Харків має багату медичну історію – «заснований у 1805 році», з гордістю повідомляє Вікторія Головачова, – пацієнти зі складними пораненнями приїжджають до міста з інших прифронтових регіонів.

Війна приносить із собою додатковий елемент. Це ментальна сторона, – каже Богдан Пономар. «Ми набагато більше спілкуємося з пацієнтами». Він наводить приклад молодої жінки, якій після удару ракети поранено ногу. Поранення було не дуже важким, але її тіло тремтіло від страху. «Я не найчуйніша людина, — каже студент. — Але я знайшов потрібні слова, щоб її заспокоїти. Цей приклад змушує Паліну Литвиненко сяяти: «Мені здається, я хочу підтримувати пацієнтів емоційно та психологічно», — каже вона. «Так само, як те, що робить мій батько».

Молодь покинути Харків не думає. «Ось моя родина. Це наш дім», – урочисто констатує абітурієнтка Паліна Литвиненко. Війна – це урок, вважає Богдан Пономар, який нещодавно бачив вибух із вікна поліклініки та пожежу, яка послідувала за нею. «Ми, лікарі, сильні люди, — каже він. «Це дає нам відповідальність за відновлення того, що зараз руйнується».